

## COCO , EL CONILLET PERDUT

En Marc buscava el seu conill de peluix.

Vivien a St Bartomeu de Grau, el conillet havia crescut amb ell, era d'orelles grosses, de potes redonetes i panxa molsuda.

El buscava agarrat de la mà de la seua mare, pels carrers del poble.

Aquell matí de primavera, en arribar a casa, en Marc se n'adonà que el seu vell i fidel amic Coco ja no hi era. El buscà pel cotxet, però no hi era. Ni a la bossa de la mare. Ni al cistell de la compra. Ni tan sols el tenia la seva germana per burxar-lo.

Aquesta vegada s'havia perdut. I s'havia perdut de debó. En Marc estava ben trist.

En Marc i la seva mare van recórrer els carrers que feia unes hores havien servit per tornar de l'escola, la fruiteria, la botiga de joguines on sempre en Marc es quedaba embadalit mirant els dinosaures..i res. Ni rastre.

Van tornar a casa ..

On era en Coco?

I es que Coco va rebre un bon cop al cap quan va caure del cotxet d'en Marc:

"Renoï, quin mal!" va dir el conillet posant-se la mà al cap , acaronent un bon nyanyo.

Quan va poder reaccionar, va veure el cotxet d'en Marc pujant carrer amunt, arrossegat per la seva mare i custodiat per la Jana, la germana gran. Ningú se n'havia adonat que Coco no hi era, ningú va veure com li queia de les mans al petit Marc, que estava ben despistat..

En Coco va voler córrer , però les seves potetes xicotetes no anaven prou de pressa, no avançava més que una formiga.

En Coco el cridava "Maaarc, amiiiiic!", però ja eren lluny i la seva veu.. de peluix.. no era prou potent.. Amb en Marc no li calien les paraules, s'entien sense més, i ara se n'adonà que sense ell .. estava ben perdut..

Conscient de no poder arribar on era el seu amic, en Coco va caminar ,espaiet, pels carrers del poble, durant molta estona, fins que el sol va començar a caure, i amb ell queien també les seues forces..i va haver de pensar on passaria la nit.

En Marc ja era a casa, tots dos estaven separats.. i tristos..

El peluix, de cansat que estava va quedar dormit al peu d'un arbre, un arbre gros, de fulles perennes que portava molts i molts anys allà, en Coco el coneixia , el veia cada dia quan passaven pel seu davant per anar a la guarderia ...

L'arbre, un arbre solitari, va notar la pell suau del peluix al seu tronc, va mirar cap avall i va veure al petit conillet com s'acabava de recolar i tancava els ulls..

L'endemà ja li preguntaria que hi feia allà, i sinó tan era, al cap i a la fi, li agradava la sensació de companyia i més si era tan molsudeta. No calia saber-ne res més..

Quan va eixir el sol, en Coco seguia dormit, tot i el fred que encara feia, i l'arbre gran va moure's per estirar les seves branques, les més grosses, cap al sol.

Coco va seguir dormint fins que va notar el morro d'un gosset, humit i prou brut.

"Ecs!" va pensar, "Que coi és això? On sóc?"

De cop va recordar que ja no estava a casa seva i que allò no era el seu llit amb olor a nadó, sino un quiso que volia ensumar-lo.

El gosset, es va presentar, es deia Mic i va preguntar al conillet que hi feia allà un peluix tan ben cuidat, tan net i amb aquella olor de colònia d'infant.

-“Bon dia Mic, em diuen Coco – va explicar-li el peluix-estic perdut, segur que en Marc, el meu amic, em busca.. i no sé qué faré, no sé buscar casa meua i les meves potes rodonetes no em permeten fer llargues distàncies”

El gos, se'l mirà, era un gosset de carrer, amb els pèls ben enredats, brut. No semblava que tingues amo, ni tan sols semblava perdut. Tenia cara de bona persona així que en Coco va continuar la conversa i va demanar-li, si per favor el podria ajudar a trobar el camí cap a casa seva.

El gos va repensar-s'ho. Però va accedir a ajudar-lo.

En Mic, però, avui tenia un compromís: havia quedat amb un amic, en Boira, un dàlmata que vivia a les casetes que es van construir fa uns anys al roc Blanc, cap a les afores del poble.

Així que va dir a en Coco que podia acompanyar-lo i així entre tots tres, farien bon equip per ajudar-lo a trobar el camí de casa.

En Boira, un gos educat i fidel.. però solitari...

L'amo d'en Boira no hi era en tota la setmana i tot i que una bona dona li posava menjar cada dos dies, això no era suficient i per un forat de la tanca, cada matí, marxava i feia la seva.

I així va conèixer un dia a en Mic. Fent la seva.

De fet, el va salvar d'una bona, quan estava enmig d'una picabaralla amb un doberman que no hagués acabat bé, segur.

En Mic va explicar a en Coco mentre caminaven la història del seu amic en Boira i les males puces del doberman, un gos malcarat al que li deien Eixut.

Els amos del Geu, el restaurant del poble, venien de tant en tant, per festes, per fer calaix, amb reserves ja fetes.. i amb un gos, l'Eixut.

El vell doberman es passava tot el dia vaguejant pel poble, tenia molt mal caràcter i sempre buscava brega.

En Mic portava molts anys al poble, ja no recordava ni on ni quan havia nascut, només recordava la ferum d'una fàbrica, que ara ni existeix..

Era un gos vell en Mic, i sav, i coneixia el tarannà dels gossos que venien de la capital, en concret de l'Eixut. I no, no li agradava gens.

Per això va ajudar a en Boira. Era un nou vingut. Feia dies que voltava pel poble, buscant menjar. Al pobre el tenien mort de gana i d'aburriment tot el dia.

Ben aviat els dos gossets van fer fora al doberman, i en Mic va advertir a en Boira:

-“Amic, la millor victòria és una retirada a temps , si se’t torna a creuar, és mala gent i té males puces, cal evitar-lo.. i fugir”

I així va començar la seva amistat, en Boira estava ben agraït de tenir un amic com en Mic.

En Coco estava entusiasmat amb aquella història d’en Boira i del gos que tenia males puces ..

I aquell dia, en Mic havia quedat amb en Boira, era dia d’inventari de neveres al Geu i això era molt bona notícia, tenien menjar assegurat , menjar de qualitat i no volien desaprofitar l’oportunitat.

Després tenien previst anar a córrer una estona , hi havia una plaça plena de coloms que calia espantar de tant en tant i avui era un gran dia..

Però els seus plans estaven a punt de canviar...

Allà, assegut, amb cara de trist , de molt trist , estava en Coco, mirant a En Boira de fit a fit..esperant trobar el seu camí de tornada a casa...

-“Anem amic?” Va dir-li en Boira posposant els plans de menjar i espantar coloms ..Ja hi anirien un altre dia...

Al arribar a la plaça on havien quedat amb en Boira , aquest es va extrañar de veure al seu amic acompanyat, no es gaire amant de fer vida social en Mic..

Però la veritat que un cop va conèixer la història d’en Coco, van decidir ja entre tots dos, que calia ajudar-lo, sino acabaria a les deixalles agranat per algú escombriaire..i el destí seria fatal.

El cert és que no sabien ni per on començar a buscar la casa del seu amic Marc..

Començarien per recopilar pistes.

On vivien en Marc i la seva família? Com podien arribar-hi?

En Coco va adonar-se’n que amb els nous amics, s’hi entenia. La veu entre les llanes, li va eixir, un cop passada l’angoixa inicial. Amb en Marc , com sabeu, no li calia parlar, era tal el seu enteniment que van desenvolupar un idioma sense mots.

Mentre caminaven, un poc sense rumb, en Coco els va explicar que cada nit, vetllava pel seu amic humà, li posava el xumet si se li queia i vigilava que no passés fred.

– “ Se li queia tantes vegades el xumet amics meus!”- Els explicava en Coco mentre s’aferrava al pèl del llom del seu nou amic.

Això del xumet, ho va haver d’aprendre el peluix primer dia, el primer minut. El xumet i acostar-li les seves orelles per tocar-les , calmava al nadó.

En Coco va arribar a la vida d’en Marc eixint d’una capseta , va ser un regal, el van agafar i el van posar en un bressol i tot seguit va saber quina era la seva missió, acompanyar al nadó fins que fos prou gran per poder estar sense ell..

- “Ens havia de separar el temps.. no la mala sort!!” Es lamentava el conillet.

I a partir d'aquell dia, en Coco i en Marc van ser inseparables, el nen se l'emportava a tot arreu on anava, a l'escola, a casa dels avis, fins i tot de viatge!! Havia conegut llocs increïbles, llocs plens de boles, de llits on només s'hi podia saltar.. i

I a l'escola, que bé s'ho passaven! En Marc va plorar quan hi van anar per primera vegada, i en Coco li va explicar que aquell semblava un lloc prou amable, on hi faria molts amics i les mestres l'ajudarien en tot.

Però en Marc només volia estar en una racó, amb en Coco. O amb la seva mare. I allà en aquell lloc extrany ple de nens que cridaven, la mare no hi era, així que el peluix va ésser el seu únic aliat.

Poc a poc en Marc es va anar fent gran, els explicava en Coco als seus nous amics i en Coco va ser un gran Company de jocs, però també en tenia d'altres i això donava al peluix un poc més de llibertat a mesura que el temps passava.

En Coco va inflar el cap dels seus nous amics de mil històries amb en Marc, mentre passejaven pel poble, esperant que qualsevol camí els portés cap a casa del xiquet..

Buscaven qualsevol pista que els portés a saber on era la casa del nen.

“Fes memòria, Coco- li deien- et sona aquest carrer?”

Però el peluix tenia una particularitat, que acostumen a tenir tots els conillets com ell: tenen un cor molt gran perquè amb ell donen mooolt molt d'amor als xiquets, però el cervell el tenen xicotet. No els cal pensar molt, es deixen estimar, estimen. I amb això en tenen més que suficient. Així que la memòria del conillet no era el seu fort.

Havien de pensar un altra estratègia, passejar-lo pel mig de Sant Bartomeu per fer memòria no era una bona solució.

Es tornava a fer fosc, i els tres amics van decidir que havien de buscar un lloc on dormir i sobretot els quisos, volien un bon tros de carn per poder menjar..

La idea que tenien de tant en tant de caçar conillets al bosc del costat del Roc Blanc avui no els va semblar tan bona idea.. Al cap i a la fi seria com menjar-se un conegut d'en Coco. Ho van descartar.

El Geu estava obert, així que van anar a fer carona de pena i van esperar que l'amo del restaurant eixís i els deixés en un platet les sobres del dia..

Avui semblava que l'Eixut no estava per allà, així que van poder sopar tranquils, i en Coco se'ls mirava.. content d'haver-los conegut.. però trist.. perquè trobava a faltar les manyagueries del seu amic Marc.

Es van arraulir tots tres prop del Roc Blanc, no feia encara massa fred de dia però les nits a St Bartomeu eren ja fresques i tots tres es donaven calor. Passaréin allà la nit. Demà seria un altre dia.

A l'endemà van rependre l'aventura, pels gossets era una aventura de debó, en aquell poble mai no passava res i el cas d'en Coco els va ben animar. Estaven convençuts que aviat trobarien el camí que buscaven.. però mentrestant, volien passar-s'ho d'allò més bé amb el seu nou amic..

Coco, cap a mig matí, els va dir que sí recordava un detall, en Marc vivia en una casa, gran, una casa de les de poble, amb un garatge prou generós on el pare d'en Marc hi guardava un, potser dos, o fins i tot tres cotxes!! I dues motos ben lluentes..i antigues.. molt antigues .. però lluentes.

Amics meus, a en Coco li agradaven els motors. De ben xicotet en Marc ja el pujava als cotxes del seu pare i feien veure que viatjaven fins als estels, ben lluny.. i sinó, pujaven d'amagat a una de les motos, es posaven un casc cadascú i feien volar la imaginació..

Però aquesta pista no era molt bona, en aquest poble era costum tenir una casa, i algú que altre vehicle a disposició..

Canvi d'estrategia. Tornaven a estar com al principi, seguirien caminant..

Això sí, van passar una bona estona escoltant els relats del marrec i d'en Coco a bord dels seus vehicles estratosfèrics!

Caminant i xerrant van anar passant el dia, .. i de cop en Coco es va trobar que les orelles se li posaven planes cap arrere... Quina velocitat!! En Mic corria com el vent, en Boira el seguia..!!!

"Amics, que passa?? pareu!" - va dir en Coco quan va veure que el seu cos de peluix, redonet i molsut no podria aguantar massa estona més l'equilibri!

Els gossos no l'escoltaven, reien, corrien i... perseguien.. un conill!!

"Ei nois, deixeu-lo estar! No vol jugar amb vosaltres!"

L'instint dels cans va fer passar una mala estona a en Coco, que, víctima de la velocitat, va caure per segona vegada en pocs dies, va donar unes voltes pel bosquet, redonet com era.. fins que va topar.. amb l'Eixut!!

Va posar-se dret, sobre les boletes que tenia com a potetes, i va voler córrer, per fugir del malcarat del doberman, però a passet de formiga no arribava massa lluny .. i l'Eixut el va agarrar amb el seu morro fred i prou humit..

En Coco estava mort de por, "Coi de gossos, perquè havien de perseguir al conill!! I ara què??"

L'Eixut el va deixar a terra, a lloc segur, lluny del bosquet ple d'esbarzers on havia estat a punt de caure ben rodó..

"Escolta'm tros de peluix amb olor de nadó.. que fas per aquí?. i és mes.. que feies a l'om del tòtila d'en Mic?" - Va preguntar l'Eixut a en Coco..

"Ei gossot! Ningú t'ha dit que em salvessis la vida, i en Mic és el meu amic!!.. i el cert és ..és que estic ben perdut..!" - va dir en Coco abaixant les seues orelletes....

En Coco es va posar trist, no tenia massa memoria pero no podia oblidar a en Marc, i ara tampoc als seus amics que ja deuria fer estona que estarien posant el seu morro humit al cau del pobre conillet perseguit...

Així que va explicar a l'Eixut la seva historia.. la caiguda, els primers anys amb en Marc, el xumet, les ànsies a l'escola, els viatges amb moto imaginaris ..i la poca sort que havien tingut per trobar una pista per arribar a la casa del marrec.

L'Eixut va dir que ell el podria ajudar, era senzill. El seu amo era el propietari de l'únic bar del poble, on casualment, l'endemà s'hi feia una concentració de motos i cotxes antics.. i aquesta podria ser... la gran oportunitat d'en Coco!!

Es clar que sí!! \_ va dir en Coco- El pare d'en Marc, mai es perdia la concentració anual de vehicles del seu poble!!

Emocionat com estava amb l'esdeveniment de l'endemà, no va caure en la cara de pocs amics que portaven els seus dos col·legues, que ja s'acostaven, pujant bosquet amunt, bruts, plens d'esbarzers i cansats, (i sabia en Coco, que en el fons, contents).

Veure a l'Eixut, però, mai era preludi de bones notícies... i d'ací venia la seva cara de pomes agres...

En Coco els va frenar, petit com era, i els va fer veure que la pista que els havia donat.. la trobada de les motos antigues.. era una gran notícia.

Poca gràcia els va fer als dos gossos que l'Eixut s'endugués el mèrit de la missió, però ben pensat, en Coco era el seu amic i.. la trobada era una gran oportunitat..

L'endemà, el rugit de les bèsties antigues amb motor va despertar als gossos i al peluix, que gairebé no havia pogut aclucar l'ull de tant nerviós com estava!!

En Coco restava ben planet, estés damunt d'en Mic, i a estones damunt d'en Boira, de l'Eixut encara no se'n refiava prou ..

Passejaven entre la gent, els quisos ensumaven rodes, asfalt, gasolina.. i en Coco aixecava orelles i ulls dissimuladament.. per no ser vist.. buscant el seu amic Marc.

De cop, va sentir un soroll molt familiar, una Honda.. VTR 1000..inconfusible el soroll d'aquell motor.. fosc, esguerrat, potent..

I de cop, després de l'embranchida de gasolina que eixia per aquell tub d'escapament endimoniat.. el plor inconfusible d'en Marc. Renoï, el seu pare el feia sempre rabiar donant potencia a aquella bèstia de dues rodes!!

"Per fi!!" – va dir en Coco-

El peluix estirà les orelles gairebé sense poder evitar-ho i d'un salt va baixar del llom d'en Mic. El gos, l'agarrà per les potetes, i cap per avall el portà, com si d'una joguina esguerrada es tractés..als peus d'en Marc.. per consolar-lo. Com qui entrega quelcom per casualitat, sense més...

En Marc va deixar de plorar a l'instant, i posant ulls com a plats i secant-se les llàgrimes.. agafà a Coco, i el va espremer com si portés segles sense veure's, com si mitja vida l'haguessin passat un sense l'altre..

No sabien ben bé d'on havia eixit aquell gosset, no sabien ben bé que hi feia amb en Coco, tot brut, però sencer.. però tan era. Tornaven a estar junts!!!

I un cop més es va fer evident el fet de que quan desitges quelcom amb ganes, amb voluntat i perseverancia s'aconsegueix.. sobretot si tens bons amics!!

